

saa med Straffefængslerne. Jeg betragter det ligeledes som et betydeligt Fremskridt, at det er gjort baade Forligskommissionerne og Underretterne til Pligt at medvirke ved Stævningers og Forligsklagers Udfærdigelse. Dette vil være en Fordel for Befolkningen, som den sikkert vil skønne paa.

Jeg kunde godt fortsætte med at fremhæve de Fordele, som dette Forslag byder paa. Men Forslaget har faaet en udførlig Omtale fra anden Side, og da det er ønskeligt, at denne Forhandling kan tilendebringes paa den kortest mulige Tid, finder jeg ingen Anledning til yderligere at udtale mig om Enkeltheder i Forslaget.

Jeg kan dog ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Efter den Tale, han holdt, forekommer det mig, at man er berettiget til at sige, at det er ikke saa meget hans Hensigt at klarlægge for sine Tilhørere Indholdet af det foreliggende Forslag, som det er at faa Foredraget gengivet udenfor denne Sal. Det var et Foredrag med samme Sving, som jeg oftere har hørt af det ærede Medlem i denne Sal, og det var for en stor Del endog de samme Vendinger, der bleve brugte. Det synes at fremgaa af det ærede Medlems Udtalelser, at han i første Række har det politiske Moment for Øje. Hele hans Foredrag var en storpolitisk Tale med storpolitisk Sigt. Jeg maa derom sige, at for mig — og ogsaa for mine Meningsfæller, tror jeg — er det storpolitiske Hensyn ikke det afgørende for, hvorledes vi stille os til et saadant Forslag som det foreliggende. For mig er det afgørende i enhver Sag, der kommer for, at overveje, om det, der bydes, er et saadant Fremskridt fra det bestaaende, at det er værd at tage det. Jeg finder, at dette Forslag er i Sammenligning med det bestaaende et ubetinget Fremskridt.

Naar man er Realitetspolitiker, naar man ser paa det reelle, nytter det ikke, man drager Sammenligning mellem de Forslag, som foreligge, og de Forslag, som tidligere have foreligget. Men naar man er kommen til Erkendelse af, at et tidligere Forslag, om end det bød væsentlig bedre Fremskridt end det, som til en given Tid foreligger, ikke kan gennemføres, kan man godt komme til det Resultat, at det er værd at gennemføre et mindre Fremskridt, idet man maa drage Sammenligningen mellem det foreliggende og det, som er Lov i Øjeblikket. Og jeg tror, at alle, ogsaa de, der ikke kunne gaa med til

at gennemføre dette Forslag og ikke ville stemme for det, maa kunne indse og ville indrømme, at i Sammenligning med det, der nu er Ret i Landet, er det, der bydes, et væsentligt og afgjort Fremskridt, og jeg tør endda sige en Ting til: Der er ikke Tilbageskridt paa noget Punkt. Jeg har heller ikke hørt af nogen af de Herrer Modstandere, at de have kunnet sætte Fingeren paa et eneste Punkt, hvor de have kunnet sige, at her er et Tilbageskridt fra det, som nu gælder.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds talte meget om Klassekampen, og det forekom mig, at han æggede til at føre denne Klassekamp i forstærket Tempo. Det var, som om Klassekampen for ham stod som noget attraaværdigt. Hvis det var hans Hensigt, er jeg en bestemt Modstander af ham. I alt Fald appellerede han Gang paa Gang til denne Klassekamp, hvis jeg har forstaaet ham ret. Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, at han ikke forcerer dette Arbejde, thi det kan slaa Bagslag og ramme det ærede Medlem selv, saaledes som det er sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger).

Naar jeg — og jeg antager ogsaa mine Meningsfæller — vil stemme for dette Forslag, er det altsaa, fordi vi derved gennemføre en Del af vore Principper og ikke, som det ærede Medlem synes at antyde, fordi vi have opgivet vore Principper paa Retsreformens Omraade.

Borgbjerg: Det ærede Medlem, der nu talte, henvendte nogle Bemærkninger direkte til mig og sagde — hvad jo er meget smigrende for mig —, at jeg havde holdt en Tale med Sving i, en god Tale. Jeg kunde gøre Gengæld. Det ærede Medlem fra Møen holdt om denne Sag endnu saa sent som den 23. April i Aar en Tale med Sving i, en Tale med gode demokratiske Ord. Det glæder mig, at jeg holder fast ved disse demokratiske Ord, det er det ærede Medlem, der løber fra dem. Det ærede Medlem maa imidlertid have glemt dem, og jeg skal derfor genopfriske hans Udtalelser. Det ærede Medlem sagde den 23. April, altsaa for ikke en Gang en Maaned siden: „Paa dette fundamentale Punkt antager jeg ikke, at Folketinget kan bøje sig. Her maa Befolkningen gennem de kommunale Raad øve Indflydelse og kunne sige det afgørende Ord. Hvis Udtagelsen eller Udnævnelsen af Nævninger lægges i Administrationens eller de dømmende Myndigheders Hænder, tror jeg